

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 lutego 2026 r.,

w sprawie **M. W.**

zażalenia pełnomocnika wnioskodawcy na zarządzenie Przewodniczącego

II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 12 listopada 2025 r., sygn. akt WKK 59/24

o odmowie przyjęcia kasacji pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 24 kwietnia 2025 r., sygn. akt II AKa 141/24,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 w zw. z § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 12 listopada 2025 r., w sprawie WKK 59/25, Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Krakowie, na mocy art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 kwietnia 2025 r., sygn. akt II AKa 141/24, przez pełnomocnika wnioskodawcy, wobec nieuiszczenia, pomimo stosownego wezwania do uzupełnienia braku, opłaty od kasacji.

Zażalenie na to zarządzenie złożył pełnomocnik wnioskodawcy zarzucając obrazę przepisów art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 9 § 2 k.p.k. poprzez pozostawienie osobistego wniosku M. W. o zwolnienie go od opłaty od kasacji bez rozpoznania, co skutkowało odmową przyjęcia kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że przedmiotem niniejszego postępowania zażaleniowego jest kontrola instancyjna zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji, a nie postanowienia odmawiającego zwolnienia od opłaty od kasacji, które jest zresztą niezaskarżalne.

W sprawie nie budzi wątpliwości to, że wnioskodawca mimo wezwania do uzupełnienia braku formalnego wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia (wraz z pouczeniem o konsekwencjach nieuzupełnienia braku w terminie) nie uiszczył wymaganej opłaty od kasacji w terminie, co stanowiło podstawę wydania zaskarżonego zarządzenia. Aprobując stanowisko wyrażone w zaskarżonym zarządzeniu należy podkreślić, że ile w odpowiedzi na pierwsze wezwanie sądu do uzupełnienia braku formalnego kasacji dopuszczalne jest – zamiast uiszczenia opłaty – złożenie wniosku o zwolnienie od tego obowiązku, to już w przypadku rozpoznania tego wniosku negatywnie i ponownego wezwania strony do uiszczenia opłaty od wnoszonego środka zaskarżenia, złożenie kolejnego wniosku o zwolnienie od opłaty nie wymaga ustosunkowania się do niego przez sąd i stwarza podstawy do stwierdzenia, że brak ten nie został uzupełniony w terminie, co powoduje konieczność wydania zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji. Przyjęcie, że składanie kolejnych wniosków o zwolnienie od opłaty od kasacji powodowałoby konieczność ich rozpoznania przez sąd, wydłużając tym samym czas do uzupełnienia tego braku prowadziłoby do konsekwencji absurdalnych tj. możliwości przedłużania na czas teoretycznie nieoznaczony kontroli formalnej wniesionego środka zaskarżenia podlegającego opłacie poprzez wielokrotnie składanie wniosków o zwolnienie od tego obowiązku w różnych częściach. Z oczywistych zatem względów takiego stanowiska nie sposób zaaprobować. Polska procedura karna zawiera unormowanie pozwalające na zwolnienie w całości lub w części od wyłożenia kosztów podlegających uiszczeniu przy wnoszeniu pisma procesowego

(art. 623 k.p.k.), jednak regulacja ta nie może być interpretowana w sposób, który mógłby doprowadzić do dysfunkcji wymiaru sprawiedliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2024 r., sygn. akt III KZ 49/24).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[a.ł.]